

РЕШЕНИЕ

№ 195

гр. Свиленград, 04.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми септември през две
хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря Ренета Н. И.ова
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20235620200417 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Издадено е **Наказателно постановление /НП/ №23-0351-000054** от
09.03.2023 година на Началник група към ОД на МВР Хасково, РУ-
Свиленград,с което на **А. П. В.** с ЕГН ***** от
гр.***** за нарушение на чл.174,ал.3 от ЗДвП на
основание чл.174,ал.3,пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание
„ГЛОБА” в размер на **2000лева** и „**Лишаване от право да управлява
МПС**” за срок от **24месеца** и на основание Наредба №Із-2539 на МВР се
отнемат общо 12 точки .

Жалбоподателят **А. П. В.** в законно предвиденият срок обжалва горе
цитираното НП,което счита за неправилно и незаконосъобразно,поради което
моли съда да го отмени. Оспорва се извършеното нарушение от страна на
жалбоподателя. Счита,че липсвали обективните и субективни признаци на
същото,а отделно от това описаната фактическа обстановка била
неясна,непълна и невярна,а що се отнася до наложеното
наказание,въззивникът намира същото за незаконосъобразно и
несправедливо.

Поради изложеното моли съда да отмени атакуваното НП,като
неправилно и незаконосъобразно,като съдът присъди направените по делото
разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява .
Пълномощника на жалбоподателя адв. Д. моли съда да уважи жалбата по
изложените в нея доводи и съдът да присъди разноски по делото в полза на

жалбоподателя ,съобразно представения списък на същите. Представя писмени бележки.

Административнонаказващият орган/АНО/- **Началник група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград** , не изпраща представител и не взема становище.

Страна **Районна прокуратура – Хасково,ТО Свиленград**, не изпраща представител и не взема становище.

*Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства, установи следното от **фактическа страна**:*

От приетите писмени доказателства по делото,както и от свидетелските показания на А. В. В. и Г. Т. Б., се установява, че на **17.02.2023година** , св.Г. Т. Б. изпълнявал служебните си задължения,когато след получен сигнал,че лек автомобил марка Шкода Октавия с рег.№***** се управлява от жалбоподателя,който бил употребил наркотични вещества,поради което на свидетеля Г. Т. Б. и на негов колега им било разпоредено да извършат проверка на водача на лекия автомобил.

С оглед на горното,същите предприели обход и около 15,15часа полицейските служители забелязали да се движи процесния лек автомобил марка Шкода Октавия с рег.№***** в гр.Свиленград на кръстовището ,на ул.Ген. Скобелев и ул.Отец Паисий в посока ул.Цар Симеон.

Полицейските служители ,подали звуков и светлинен сигнал,като по този начин спрели водача за проверка.

При извършената проверка полицейските служители ,констатирани,че водачът е жалбоподателя, а собственик на лекия автомобил било дружество,но като ползвател на МПС бил вписан жалбоподателя.

Полицейските служители обяснили на водача-жалбоподател,че ще му извършат проверка за употреба на наркотични вещества,като същата щяла да се извърши в РУ Свиленград,поради което го съпроводи до сградата на полицията.

В сградата на полицията, полицейските служители поискали съдействие на оперативен служител на КАТ,за да бъде тестван водача за употреба на наркотични вещества,като на място пристигнал св. А. В. В. /служител на РУ Свиленград/,който разяснил на водача правата и задълженията му при отказа и съответно при извършване на теста, след което полицейският служител А. В. В. поканил водача-жалбоподател да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества с техническо средство Дрегер „ DRUG TEST 5000 , но същият отказал да бъде изпробван,като обяснила пред св. А. В. В.,че се притеснява от резултата,тъй като преди два-три дни бил пушил марихуана, поради което бил издаден талон за медицинско изследване №110306,но след завеждането му в ЦСМП Свиленград, жалбоподателя отново отказал да бъде изпробван ,за което подписал съставения Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и /или наркотични

вещества или техни аналози от същата дата .

За така възприетото нарушение по чл.174,ал.3 от ЗДвП/описано нарушение и словом/ на жалбоподателят бил съставен,предявен акт за извършено административно нарушение, серия АД с бл. №408066 от 17.02.2023г. в негово присъствие,като същият се е запознал със съдържанието на съставеният АУАН,за което обстоятелство се е подписал, без да изложи възражения по него ,като екземпляр от АУАН му е бил връчен срещу подпис.

Срещу Акта в законно установения 7-дневен срок не е постъпило писмено възражение.

Въз основа на Акта е издадено обжалваното НП.

В обжалваното НП е прието за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение на за нарушение на чл.174,ал.3 от ЗДвП на основание чл.174,ал.3,пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **2000лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **24месеца** и на основание Наредба №Із-2539 на МВР се отнемат общо 12 точки .

НП е връчено на жалбоподателя на **19.07.2023г.**,видно от отбелязването в разписката,инкорпорирана в самият документ.

По административно наказателната преписка има и приложена справка за нарушител/водач, видно от която жалбоподателя е правоспособен водач,и има издадени НП за извършени от него нарушения по ЗДвП,ЕФ и ЗППАМ.

По АНПр е наличен и талон за медицинско изследване №110306.

Видно от Заповед №8121з-1632 от 02.12.2021година на Министъра на вътрешните работи, същият определя държавните служители от МВР, които да извършват контролна и административно наказателна дейност по ЗДвП.

Налична е и справка за собствеността на лекия автомобил управляван от жалбоподателя.

Изложената фактическа обстановка, съвпадаща с тази съдържаща се и в АУАН, се установява по категоричен начин от свидетелските показания на А. В. В. и Г. Т. Б., така също и от приетите писмени доказателства – Заповед №8121з-1632 от 02.12.2021година на Министъра на вътрешните работи, справка за нарушител/водач ,картон на НП, талон за медицинско изследване №110306,Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и /или наркотични вещества или техни аналози , справка за собственост на МПС, последните приобщени по надлежния процесуален ред на чл.283 НПК, вр. чл.84 ЗАНН. Свидетелите А. В. В. и Г. Т. Б., възпроизвеждат пред съда своите непосредствени възприятия за случилото и показанията им са безпротиворечиви, логично систематизирани, като изцяло колерират и с писмените източници, поради което и съдебният състав ги кредитира изцяло с доверие. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да

съставят АУАН. Основания за критика по отношение на тези свидетелските показания не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от АНП. Ето защо, според Съда показанията на тези свидетели не са и не се считат за насочени към прикрийе на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект, те са пряко относими към фактите, релевантни за състава на конкретното нарушение, чието фактическо осъществяване потвърждават, като установяват категорично обстоятелството че жалбоподателят на процесната датата въпреки отправената покана към него да бъде тестван с техническо средство за употреба на наркотици, е отказал, както и че е отказал да даде кръвна проба за употреба на такива, въпреки че е управлявал МПС.

Цениха се от съда и писмените доказателства, приети по делото като част от АНПр, приобщени по реда на чл.283 НПК, които не се оспориха от страните, по своето съдържание и авторството - истинността си, поради което се ползваха за установяване на данните възпроизведени в тях. С такива надлежни и годни писмени доказателствени средства – Заповед №8121з-1632 от 02.12.2021 година на Министъра на вътрешните работи, справка за нарушител/водач ,картон на НП, талон за медицинско изследване №110306, Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и /или наркотични вещества или техни аналози , справка за собственост на МПС се потвърждават фактическите констатации изложени в АУАН, възпроизведени и в обстоятелствената част на НП.

Материалната компетентност на издателя на НП – **Началник група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград**, се доказва от приетата по делото Заповед №8121з-1632 от 02.12.2021 година на Министъра на вътрешните работи, с която на определен кръг длъжностни лица наказващия орган по закон надлежно е делегирал правомощия да издават НП за нарушения по ЗДвП, в кръга от които изрично визирана е и тази длъжност, в рамките на териториалната ѝ компетентност – обслужваната територия.

*При така установената фактическа обстановка, Съдът в настоящия си състав достига до следните **правни изводи**:*

Преди всичко, съдът намира жалбата за **допустима**, като подадена от

надлежна страна в процеса и в законоустановения срок – чл.59 ал.2 пр.І от ЗАНН.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесната Глоба не е платена – видно от информацията, съдържаща се в Писмо с рег.№ 351000-5744 от 04.08.2023 година на РУ - Свиленград, поради което производството не подлежи на прекратяване в тази част поради влизане в сила на НП в резултат на плащане на финансовата санкция.

Разгледана по същество, жалбата се явява **неоснователна**.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред, както констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП.

Самото нарушение е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично, като изрично е посочено че на визираната в тези два акта дата и място, жалбоподателят е отказал да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотици и му е издаден талон за кръвна проба,но не е изпълнил предписанието за това. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Фактът, че при посочване на нарушената правната норма, наказващият орган е изписал пълният ѝ текст, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в НП се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какъв автомобил е управлявал, в какво състояние, какво е извършил). Тези конкретни факти са надлежно квалифицирани като нарушение по чл. 174 ал. 3 от ЗДвП. В този смисъл е Решение № 282 от 07.12.2017 година, постановено по КАНД № 255/2017 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Цветомира Димитрова и др. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 2 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

От правна страна, съдът намира, на първо място, че актът за установяване на административно нарушение е съставен от компетентен орган. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностни лица на службите за контрол, предвидени в този закон, а наказателните постановления, според чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, се издават от министъра на вътрешните работи, от

министъра на транспорта и съобщенията и от кметовете на общините или от определени от тях длъжностни лица. В процесния казус актосъставителят, безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т. е. да съставя актове, с които се установяват нарушения по Закона за движението по пътищата, а издалият обжалваното наказателно постановление, е компетентно длъжностно лице по смисъла на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, упълномощено със заповед на министъра на вътрешните работи (заверено копие от същата е приложено по делото) да издава НП по ЗДвП.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна, на процесуално основание, поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение, от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение- по чл.174,ал.3 от ЗДвП.

Не се спори, че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач“ на моторно превозно средство (МПС) по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач“. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление“ на автомобил включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите – полицейски служители/в частност св. Г. Т. Б./, са категорични, че именно жалбоподателят е бил водач на процесния лек автомобил, тъй като него са възприели да управлява МПС и него са спрели за проверка след подаден сигнал, както и на него са съставили АУАН, при което той не е възразил, не е подал възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си.

Административното нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП визира в себе си водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Отказът на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство и да даде кръвна проба за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози са два различни способа, чрез които се установява наличието на наркотични вещества или техни аналози.

В случая на разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП те са употребени именно като две различни алтернативни възможности, които контролиращият орган следва да предостави на проверявания водач на МПС с цел да бъде установено дали управлява МПС след или без употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Ако водачът откаже само медицинското изследване, но се беше съгласил да му бъде извършена проверка с техническо средство, тогава той не би осъществил състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Същите изводи следват и при обратната хипотеза, когато проверяваният водач откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство, но се съгласи да даде проба за медицинско изследване.

По тази причина изброяването на методите, с които се установява от контролните органи употребата на наркотични вещества или техни аналози не представлява две различни хипотези на административни нарушения, а се касае за едно единствено нарушение, изразяващо се в това, че водачът на МПС е отказал да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози, независимо по кой метод.

От събраните по делото гласни доказателства (показанията на свидетелите А. В. В. и Г. Т. Б.) и писмени такива, безспорно се установяват обстоятелствата, описани като фактическа обстановка както в АУАН, така и в НП – че жалбоподателят е управлявал процесния лек автомобил, че след надлежна покана, достигнала до знанието му, от страна на съответните контролни органи, същият изрично е отказал да бъде тестван за употреба на НУВ с техническо средство, като не е изпълнил и предписанието за медицинско изследване.

Отделно от това съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставените Актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая Съдът намира, че констатациите от АУАН се потвърждават по несъмнен и категоричен начин от събраните по делото доказателства.

За пълнота следва да се посочи, че както вече бе отбелязано текстът на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно и самостоятелното осъществяване на която и да е от тях обосновава ангажиране на административнонаказателната отговорност на водача по този текст.

В случая, както се установи по делото жалбоподателят, притежаващ качеството водач по смисъла на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП и годен субект на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, е отказал да даде проба за извършване с техническо средство проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози и е отказал да даде проба за медицинско изследване.

Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 година за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози и с наименование към датата на деянието - Наредба № 1 от 19.07.2017 година за реда за

установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, издадена от Министерство на здравеопазването, МВР и Министерството на правосъдието ДВ бр. 99 от 20.11.2020 г., в сила от 1.01.2021 г., в съставения АУАН за констатиране на употребата на наркотични вещества или техните аналози, актосъставителят (контролният орган) вписва часа и начина на извършване на проверката, вида, модела, фабричния номер и показанията на техническото средство или резултата от теста и номера на Талона за изследване. Препис от Акта се връчва на водача по реда на ЗАНН. Съгласно ал.9 на чл.6 от Наредбата -Концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта или на теста за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване.Посоченото е изпълнено в конкретния случай.

С лабораторно изследване се установява употребата на НУВ, когато водачът откаже или физическото му състояние не позволява извършване на проверка с техническо средство.

Т.е. както вече бе посочено по-горе в настоящото изложение водачът на МПС, отказвайки да бъде изпробван с техническо средство за установяване на НУВ не би извършил нарушение, ако даде кръвна проба за медицинско изследване. Лабораторното изследване се извършва въз основа на издаден Талон за медицинско изследване, който се съставя в 3 екземпляра заедно с АУАН (чл. 6, ал. 1 от посочената Наредба). В процесния случай, Талон за медицинско изследване е издаден,но жалбоподателят е отказал да извърши медицинското изследване,видно от Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и /или наркотични вещества или техни аналози .

Неоснователни са наведените възражения, че АУАН следвало да бъде съставен след издаване на талон за медицинско изследване и ако лицето откаже или не се яви в съответното болнично заведение в нормативно определения срок, а в случая акта бил съставен преди да бъде дадена възможност на лицето да се яви в ЦСМП - Свиленград да даде кръв за изследване.

Следва да се отбележи, че изпълнителното деяние по чл.174, ал.3 от ЗДвП може да бъде осъществено по два алтернативни начина- чрез отказ за извършване на проверка за наличието на алкохол или упойващи вещества с техническо средство или чрез неизпълнение на предписанието за медицинско изследване чрез даване на кръвна проба. Чрез всеки от тях се осъществява едно и също нарушение- това по чл.174, ал.3 от ЗДвП. Безспорно е в случая, че жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проверка за употреба на

НУВ с техническо средство, с което е осъществил състава на вмененото му нарушение/така и РЕШЕНИЕ №248 / 16.11.2015г.,гр. Хасково постановено по КАНД №226 / 2015 година, по описа на АС Хасково/.

Що се отнася до довода,че ако е налице извършено нарушение от страна на жалбоподателя ,то същото било извършено в сградата на РУ Свиленград , респективно в сградата на ЦСМП Свиленград, но не и на посочените в АУАН и НП място,съдът намира следното:

Неотносимо за състава на вмененото нарушение е обстоятелството дали деянието е било установено при проверка извършена в сградата на РУ Свиленград , респективно в сградата на ЦСМП Свиленград и л и в гр.Свиленград на кръстовището ,на ул.Ген. Скобелев и ул.Отец Паисий в посока ул.Цар Симеон, като по тези улици се е движел жалбоподателя,когато е бил спрян и му е указано,че ще бъде придружен до сградата на РУ Свиленград ,за да бъде тестван за употреба на НУВ.

Безспорно мястото на нарушението е елемент от неговия състав/нарушение по чл.174,ал.3 от ЗДвП/ от обективна страна. Мястото на извършване на нарушението в процесния случай има отношение към определяне на компетентните да извършат проверка органи и по отношение компетентността на административно наказващия орган. Последните са действали безспорно в рамките на своите правомощия и нарушение в тази насока не е било допуснато в хода на административнонаказателното производство.

Спора в процесния случай е до това, колко детайлно следва да е описано мястото на нарушението, за да е изпълнено изискването на чл. 57, ал.1 т.5 от ЗАНН.

В конкретната хипотеза, настоящият съдебен състав намира, че точната улица, на която е бил спрян за проверка и придружен до сграда на РУ Свиленград за да бъде тестван с техническо средство Дрегер „ DRUG TEST 5000 жалбоподателя, след като това е станало безспорно в очертанията на гр. Свиленград, не е елемент от обективната страна на процесното деяние.

Последното обстоятелство би било такъв елемент, ако деянието е за управление на МПС със скорост над определената, предвид наличието на допълнително въведени ограничения в някой участъци или ако е извършено друго нарушения на забрана въведена по отношение на конкретен участък от пътната мрежа.

В случая забраната за управление на МПС след употреба на алкохол или НУВ и отказа на водача да бъде тестват за употребата им важи за всеки един участък от пътната мрежа, както в населено, така и в извън населено място. Нарушаването на тази забрана всякога е нарушение на разпоредбите на ЗДвП /така и Решение №667/07.08.2023г. постановено по КАНД №560/2023г. по описа на АС Хасково/.

Съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, която се явява и материална и санкционна норма, на водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с

техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози или не даде кръвна проба за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни аналози, се налага административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 2 години и административно наказание „Глоба” в размер на 2 000 лв.

Налице е и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Съзнавал е общественотоопасния характер на извършваното от него деяние, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и е искал тяхното настъпване. Бил е напълно наясно относно факта, че при проверка от надлежните органи е следвало да бъде установена употребата, респ. липсата на наркотични вещества или техни аналози в тялото му по някой от начините, предвидени в ЗДвП.

Административните наказания са правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв – фиксиран за посочените размери. Правна възможност за намаляване на наложените административни наказания не съществува, предвид фиксирания размер на санкциите, поради което по пряк аргумент от закона липсва основание за определянето им под този минимум.

Така наложените с обжалваното НП административни наказания за процесното нарушение, Съдът намира за необходими за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН. Преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен, по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административно нарушение, процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай, според Съда. И това е така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат (, а напротив, целта е предотвратяване на такъв), така и поради наличието не само на смекчаващи (възрастта на нарушителя и фактът, че не е осуетил или възпрепятствал първоначалната проверка при спирането му по някакъв начин), но и на отегчаващи обстоятелства (други нарушения на правилата за движение по пътищата, за които са наложени санкции, които явно не са

изиграли своя поправителен и превъзпитателен ефект). Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона.

В съответствие с чл. 6, ал. 1, т. 3 от Наредба № Из-2539 на МВР правилно са отнети 12 контролни точки, тъй като за отказ на водач, който управлява МПС, да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или при неизпълнение предписанието за медицинско изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, е предвидено да се отнемат контролни точки.

Действително в НП не е конкретизирането по коя нормативна разпоредба се налага санкцията отнемане на контролни точки от талона, но това не представлява съществено процесуално нарушение. В АУАН и НП ясно е описано извършеното в случая нарушение, а именно отказът на жалбоподателя да му бъде извършена проверка с техническо средство и да му бъде взета кръвна проба за установяване наличие на НУВ, както и точно е посочена санкционната разпоредба – чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, а в чл. 6, ал. 1 от посочената Наредба е предвидено, че за нарушения на ЗДвП на водачите на МПС се отнемат контролни точки, както следва: т. 3 - за отказ на водач, който управлява МПС, да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или при неизпълнение предписанието за медицинско изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози (чл. 174, ал. 3 от ЗДвП) – 12 контролни точки. Следва да се отбележи, че отнемането на контролни точки не е санкция, която подлежи на самостоятелно обжалване, а фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна (по отношение на водачите) и информационно-статистическа (от гледна точка на контролните органи) функция. При отнемане на контролни точки съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност, като поведението му задължително следва факта на налагане на наказание за извършено нарушение. Отнемането на контролни точки няма самостоятелен характер и действията на административния орган по отбелязване на отнемането им е в зависимост от наличието на влязло в сила НП и наложеното с него наказание. С влизане в сила на НП, се отнемат и предвидените контролни точки (по аргумент от разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение). В този смисъл са Решение № 176 от 15.03.2018 година, постановено по КАНД № 25/2018 година по описа на Административен съд –

Хасково, докладчик Съдията Цветомира Димитрова, Решение № 294 от 18.04.2018 година, постановено по КАНД № 134/2018 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Росица Чиркалева - И.ова и др.

Относно разноските в настоящото производство :

Съгласно разпоредбата на чл. 63 Д, ал.1 от ЗАНН, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс.

Съгласно чл. 143, ал. 4 от АПК, когато Съдът отхвърли оспорването или оспорващият оттегли Жалбата, подателят на Жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно Наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв. От изложеното следва, че в полза на АНО действително следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК.

С оглед изхода на делото искането на жалбоподателят за присъждане на разноски по делото се явява неоснователно ,поради което не следва да бъде уважено.

Мотивиран от горното и на основание **чл.63, ал.2, т.5 вр. с ал.9 от ЗАНН**, Съдът в настоящия си състав.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно **Наказателно постановление /НП/ №23-0351-000054 от 09.03.2023 година** на Началник група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград,с което на **А. П. В. с ЕГН ******* от гр.***** за нарушение на чл.174,ал.3 от ЗДвП на основание чл.174,ал.3,пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **2000лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **24месеца** и на основание Наредба №Из-2539 на МВР се отнемат общо 12 точки .

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____